

DALLMAYR

Egy dinasztia születése

LISA GRAF

DALLMAYR

Egy dinasztia születése

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Lisa Graf: *DALLMAYR – Das Erbe einer Dynastie*
First published in 2023 by Penguin Verlag,
an imprint of Penguin Random House Verlagsgruppe GmbH,
München, Germany

FORDÍTOTTA
Várnai Péter

SZERKESZTETTE
Winter Angéla

BORÍTÓTERV ÉS GRAFIKA
www.buerosude.de

ISBN 978-963-636-351-2

Minden jog fenntartva

© Lisa Graf 2023

© Penguin Verlag 2023

© Kossuth Kiadó 2024

© Hungarian translation Várnai Péter 2024

Borítóképek © Bridgeman Images, Lee Avison / Trevillion Images

„Ha fájdalom ér, mindig megkettőzött
élni vágyás lesz úrrá rajtam,
beletörődés valójában soha.”

– FANNY REVENTLOW grófnő
(1871–1918)

1933

– Lotte? Lotte!

Lotte sokáig nem hallotta meg, hogy Paul szólt neki, mert elmélyülten magyarázta egy hölgy vásárlónak, mit kell tennie a fehér szarvasgombával:

– Reszelje egészen finomra, és a reszeléket teljes egészében használja fel – magyarázta Schülein kereskedelmi tanácsos feleségének, aki olyan közel nyomta az orrát az értékes gumóhoz, mintha magába akarná szívni az illatát. Most azonban felemelte a fejét, amelyen nagy, régimódi kalapot viselt.

– Nem magára vár a férje? – kérdezte.

Lotte, amint meglátta, hogy Paul két bőrönddel áll az ajtónál, a fekete Mercedest is észrevette odakint a bejárat előtt. Ajjaj, egészen megfélekezett az időről! Már valóban ilyen késő van? Amikor aztán újra Paulra nézett, a szemöldöke között a mély ránc elárulta, hogy a férje bosszús.

– Jövök! – kiáltotta oda neki.

– A taxi megvár, kedvesem – válaszolta Paul, és letette az ajtóban a bőröndöket –, a vonat azonban nem olyan gáláns. Szigorúan menetrend szerint közlekedik, és nincs tekintettel az én nejemre.

Lotte el akart szabadulni, és intett az egyik eladónőnek, hogy foglalkozzon Schülein asszonnyal.

– Csakhogy a férjem nem szereti a rizst – jegyezte meg a vevő sértetten, amikor Lotte elfordult tőle.

– Nem akar legalább megpróbálkozni egy finom szarvasgombás rizottóval? – Lotte még egyszer a hölgyhöz fordult. – Ha nem, készítsen neki burgonyapürét, és szórja meg a lereszelt fehér szarvasgombával. Okvetlenül hívja fel azonban a figyelmét, hogy ínyencség van előtte. Nehogy még azt higgye, hogy a reszelék valami krumplihéj vagy más hulladék. Nekem viszont most sajnos el kell köszönnöm Öntől – mondta udvariasan.

– Hová lesz az út? – szólt még utána a tanácsosné.

– Fel északra, Brémába és Bremerhavenbe – felelte Lotte.

A választ már nem hallotta, mert Paul felé nyújtotta a kabátját, de ő megrázta a fejét. Nem fog a hétköznapi fekete kabátjában utazni, amit már második vagy harmadik éve hord.

– Mindjárt jövök – mondta Paulnak már a lépcsőn felszaladva –, csak másik kabátot hozok magamnak.

– Lotte, kérlek! – hallotta maga mögül a férje esdekését, de nem lehetett tekintettel rá.

Paul mindig kínosan ügyelt a pontosságra, és a vasútállomásra sem az utolsó pillanatban akart kiérni, hanem a vonat indulása előtt egy órával. Lotte most inkább nem számolta ki, mennyi ideje van még. Már mindent

összekészített a gardróbban. Kinyitotta a szekrényajtókat, kivette a finom gyapjúból készült, karcsúsított és válltöméses zöld kabátot, belebújt, aztán összekapcsolta a nyakán a rókaprém gallért, amely csodásan illett a vörös hajához. Mindezt az új kalapja koronázta meg, amely valójában szürkészöld filcsüveg volt a hátulján fekete bársonydíszítéssel és kissé merész tolldíszítéssel.

Ha így megy át a bolt, feltűnést fog kelteni. Hogy venné ki azonban magát, ha a kezében vinné a drága kalapot? Úgyhogy feltette, megigazította körülötte a vállig érő haját, még egy utolsó pillantást vetett a tükröbe, aztán elindult. A csatos új cipője a bőröndben volt, a hosszú útra azonban azt vette fel, amelyiket már kitaposott, mert az egy hosszú nap végén az üzletben is mindig kényelmesnek bizonyult.

Miután átöltözve lejött a lépcsőn, a boltban egy pillanatilag csend lett. Ha ez egy másik, átlagos bolt lett volna, és nem a különleges Dallmayr, a vevők közül egy férfi talán elfütyentette volna magát. Így azonban a vásárlók és az alkalmazottak igyekeztek nem túlságosan feltűnően bámulni, mégis mind az elegáns főnökasszony után néztek. Paul már betette a bőröndöket a taxiba, és kinyitotta Lotténak az ajtaját. A szemöldöke közül eltűnt a ránc, a szemében őszinte csodálat volt.

– Madame – mondta vigyorogva, és meghajtotta magát –, most már beszállás, de gyorsan!

– Hol van Gregor? – jutott egyszeriben Lotte eszébe.
– Ki akart jönni velünk a pályaudvarra.

– Akart – válaszolta Paul –, de a fiunk őuraságát nem eresztette a meleg ágy. Jó utazást kívánt nekünk, téged pedig szívélyesen üdvözlök.

– Schüleinnével foglalkoznak, ugye? – kérdezte Lotte.

– Baumer kisasszony a gondjaiba vette, és mindent még egyszer elmagyarázott neki. Megnyugodhatsz. Megkérdezte tőlem, hogy tengeri levegőt akarunk-e szip-pantani odafent északon.

– Mit válaszoltál?

– Azt, hogy inkább kávéillatot. És hogy nemsokára már a saját kávékat fogjuk pörkölni Münchenben, valódi Dallmayr kávé. Alighanem azt hitte, hogy viccelek vele.

Lotte megcsóválta a fejét.

– Meglep, hogy üzleti titkot fecsegsz ki. A Mama arra tanított minket, hogy ne igyunk előre a medve bőrére. Már elfelejtetted?

– Hogy felejtettem volna el? – kérdezte Paul. A taxi a Neuhauser utcán haladt velük, amelynek a végében már feltűnt a Neuhauser kapu és mögötte a Stachus. – Édesanyámnál nagyobb titkolózóval soha életemben nem találkoztam. Micsoda perpatvar lett abból, amikor rájöttünk egy újabb titkos tervére! Emlékszel?

– Hát persze. Hermann mindig szörnyen dühös lett, és kész örökkévalóság volt, mire megbékélt édesanyáttal.

– És mit hagyott ő ránk? – kérdezte Paul, amikor a taxisofőr a Stachusnál hirtelen a fékbe taposott, hogy megadja az elsőbbséget egy villamosnak. – A Goldach-birtokot, ahol a bátyám évtizedek óta boldogan él a családjával, és gazdálkodik földesúrként.

– És a csodálatos üzletet a Diener utcában, a pompás házat a sárga homlokzattal és az elegáns, félköríves abla-

kokkal. Már most hiányzik nekem – sóhajtotta Lotte. – Therese szépen rendben tartotta a házait.

– Mi pedig becsülettel igyekszünk, hogy mindent megőrizzünk, és ha lehet, még gyarapítsunk is – mondta Paul. – Ahogy illik. De tudod, mi az, ami még jobb? – Lotte várakozón nézett a férjére. – Hogy most együtt utazunk. Örülök, hogy melletted lehetek.

– Hogyhogy? – kérdezte Lotte.

– Úgy festesz, mint egy londoni, nem is, mint egy párizsi hölgy, olyan elegáns és kifinomult vagy. Nem tudok betelni a látványoddal. – Paul végigsimított a felesége prémgallériján. – Egyáltalán megcsókolhatlak még?

– Ó, hogyne! – válaszolta Lotte, és megfogta a kalapját, miközben előrehajolva a férje csókját várta.

Lotténak csak a taxiból kiszállva tűnt fel, hogy nagyon hideg a fagyos januári reggel. Miután a taxik sora között átnyomulva bementek a müncheni főpályaudvar csarnokába, még ott is olyan hideg volt a levegő, hogy a szájuk előtt kis leheletfelhő lebegett, mint minden utasnak. A pénztárcsarnok egyik oldalán már várta őket a család többi tagja. Hermann afféle vezérürü volt, és nagyon izgatottnak tűnt. Pedig ő nem is utazik, csak a feleségét kísérte ki a vonathoz, gondolta Lotte. Természetesen Johanna is itt volt, hogy elbúcsúzzon az édesanyjától. Mennyi idős is már? – találgatta Lotte a sportos fiatal hölgyet nézegetve. Huszonöt? Kockás kabátot viselt, amely alól kikandikált az egyszerű szoknyája szegélye.

Johanna dolgozó nő volt, gyakorlatias, talpraesett, természetes. Vidéki lány. Az öltözködés nem érdekelte.

– Lotte néni, úgy festesz, mint egy manöken egy divatlapban – mondta azért üdvözlésül.

– Fantasztikus vagy, Lotte! – tett rá még egy lapáttal az anyja, Sonia. – Bárcsak nekem is olyan jó ízlésem és remek érzékem lenne a szép ruhákhoz, mint neked!

Lotte hízelgőnek találta a dicséreteket, de fürkészőn körbenézett.

– És Johann hol van? Talán ő is elaludt, mint a mi Gregorunk? – kérdezte.

– A fiunk őkegyelmessége szokása szerint vagy az utolsó pillanatban érkezik majd, vagy el sem jön. Nem ez lenne az első eset.

– Ugyan már! – mondta Sonia csitítóan. – Johann biztosan előkerül, majd meglátjátok.

Hermann kétkedő maradt.

– Az, hogy a ti fiatok elaludt, nem akkora baj. Nem maradtok örökre Brémában. Soniára azonban hosszú hajóút vár a Kanári-szigetekre, úgyhogy a fia kivételesen megjelenhetne, hogy elköszönjön tőle.

– Én sem maradok ott örökre – próbálkozott Sonia a béketeremtéssel. – Úgy csinálsz, mintha vissza se akarnék jönni.

– Sosem lehet tudni – mondta Hermann.

– Ne ferd mindjárt az ördögöt a falra, Papa! – szólt közbe Johanna. – Johann-nak biztosan közbejött valamilyen fontos dolog. Most pedig menjetek, különben lemaradtok a vonatról és a Mama a hajójáról is!

Sok más utassal együtt elindultak a peronokhoz.

– Miért mentek valójában Brémába? – kérdezte Johanna.

– Kicsit körülnézünk ott – válaszolta Paul.

– Azt hallottam, hogy be akartok szállni a kávéüzletbe – mondta Sonia –, de hát nem árultok már régóta kávé?

– Persze, árulunk, de be akarunk kerülni a kávépörkölők közé, hogy a jövőben saját keveréket tudjunk előállítani – felelte Paul.

– Itt, Münchenben? – kérdezett vissza Johanna, s miután Paul bólintott, az édesapjára nézett. – Te tudtál erről, Papa?

– Persze – válaszolta Hermann.

– És miért nem szóltál semmit? – értetlenkedett Johanna.

– A közelgő utazás izgalmai közepette megfeledkezhettem róla – vallotta be az apja.

– Megfeledkeztél? – Johanna kétkedőn ingatta a fejét. – És ki fogja végezni a pörkölést? Van valaki a cégnél, aki ért hozzá? – fordult újra Lottéhoz és Paulhoz.

– Nincs – válaszolta Lotte. – Azért is utazunk északra, mert ott vannak a pörkölésben jártas szakemberek.

– Akkor sok sikert kívánok nektek ahhoz, hogy találjatok egy kávéspecialistát Münchenbe – mondta Johanna.

Már a peronokhoz értek, Hermann pedig újra meg újra körbenézett.

– Johann mindjárt itt lesz – nyugtatta a lánya.

Hermann úgy vonult a kis csapat élén, mintha egyedül ő tudná, melyik vágányról indul a vonat Brémába. Nemet mondott arra, hogy elkísérje a feleségét a Kanáriszigetekre. Valakinek a Goldach-birtokon is maradni

kell, hogy kézben tartsa a dolgokat, állította. Paul azonban úgy sejtette, hogy a bátyja nem érzi magát elég egészségesnek egy hosszú utazáshoz. Időnként rendetlenkedett a szíve, és gyakrabban kellett pihenőt tartania, mint korábban. Lotte ezt a korával indokolta: a maga közel hatvan évével már valóban nem fiatal, de még nem is igazán öreg, gondolta Lotte.

Johanna lábujjhegyre állt, és körbenézett az indulási csarnokban, ahol a mozdonyok füstje megrekedt az üvegtető alatt, és az emberek a vonatokhoz siettek. *Szombat reggel van, hová indulhat ez a sok ember?* – talál-gatta. Többeken hátizsák lógott, néhányan pedig síléceket vittek a vállukon. Ők feltehetően a Tegernsee és a Schliersee körüli hegyekbe tartanak.

– Nézzétek csak! – kiáltott fel hirtelen. – Nem ő az ott?

– Ki? – kérdezte Lotte.

– Hát Johann!

Az indulási csarnok másik végében emberek kisebb csoportja állt egy ládából rögtönzött és fehér abrosszal letakart oltár előtt. Mögötte egy pap állt két ministráns között.

– Az meg nem az a bolond atya? – kérdezte Hermann.

– Ha Mayer atyára gondolsz a Bürgersaal-templomból, akkor ő az. Mit csinálhat kora reggel a főpálya-udvaron?

– Úgy tűnik, mintha misét tartana – mondta Lotte.

– Johann mesélt nekem erről – kapcsolódott be Johanna. – Mayer atya azt mondja, ha az emberek nem mennek el hozzá a templomba, akkor majd ő jön el hozzájuk. És ha a hétvégén a hegyekbe mennek a síelni,

ő a pályaudvaron fog misét tartani nekik. Így nem élhetnek azzal a kifogással, hogy korán el kellett indulniuk.

Az egyik ministráns, aki eddig az oltár előtt térdelt, most felállt, megfordult, és hirtelen integetni kezdett nekik. Johanna visszaintegetett. Most már Lotte is rájött, ki az, és amikor a sógorára nézett, Hermann arcán örömet nem látott, csakis keserűséget. Lotte sejtette, mi az oka: Johannból nem lett kereskedő, de mezőgazdász vagy erdész sem, ahogy az édesapja szeretne volna, hanem Isten szolgája. Johann már régen meghozta a döntését, de Hermann még mindig nem igazán tudott megbékélni vele.

– Na látod! Megmondtam, hogy eljön, hogy elbúcsúzzon tőlem – mondta Sonia, és megfogta a férje kezét.

Neki nem volt gondja a fia hivatásával. Szerette és elfogadta Johannt olyannak, amilyen.

Mi lenne, ha a mi fiunk is más foglalkozást választana ahelyett, hogy kereskedő lesz? – gondolta Lotte. Gregor éppcsak betöltötte a tizenhetet, és még iskolába jár. Ki tudja, mit hoz a jövő? Azt azonban, hogy a fiuk pap akarna lenni, Lotte sehogy nem tudta elképzelni. Gregort az iskolán kívül a vitorlázórepülő-modelljei érdekelték, amiket épített, a repülő magazinja és némileg a sport. Buzgó templomba járó egyáltalán nem volt.

– A fiunk jobban tenné, ha méltóztatna igyekezni – morogta Hermann. – Különben csak a vonat hátsó lámpái fényét fogja látni, ahogy lassan eltűnik a Hacken hídnál.

Johann azonban a fekete reverendája fölött lobogó, fehér miseingben elsietett a sínek ütközői mellett,

az utazók csoportjai között, síléceket és szánkókat kerülgetve, amíg odaért a családjához.

– Nem fázol, fiam? – kérdezte Sonia aggódón. – A füled teljesen kivörösödött.

– Jól vagyok, Anya. Gyapjúsapkával a fejemen aligha ministrálhatnék – válaszolta Johann.

Átölelte a törékeny édesanyját, aki egy fejjel alacsonyabb volt nála, és pajkosan megforgatta.

– Tegyéél le! – mérgelődött Sonia. – Ez nem illik egy paphoz.

– Ki mondta? – kérdezte Johann, aztán megcsókolta a hógát.

Régen ők ketten elválaszthatatlanok voltak, emlékezett Lotte, mint két iker. Mára mindketten felnőttek. Miközben azonban Johanna még mindig a Goldach-birtokon él, állatorvosként dolgozik, és alighanem vidéken is marad majd, az egykor koraérett, megfontolt Johann Münchenben él.

Apa és fia kissé hűvösen üdvözölte egymást. Kezet szorítottak, és Hermann kissé esetlenül megveregette Johann vállát. Nem tudta átugrani a saját árnyékát. *Megölelhetnéd a fiadat!* – gondolta Lotte, aki szörnyűnek találta ezt a távolságtartást apa és fia között.

– Menjünk! – mondta Hermann. – A vagonotok kissé előrébb van, nehogy még lemaradjatok a vonatról.

Johann átkarolta az édesanyja vállát, a másik oldalról Johanna karolt bele. Így vonultak a vagon ajtajához, amihez Hermann vezette a kis csapatot. Amikor eljött a búcsú ideje, Johann a mutatóujjával keresztet rajzolt az édesanyja homlokára, és megáldotta a rohanó utazók között, akik idegesen a vagonjukat keresték.

– *Benedicat vos...* – hallotta Lotte az unokaöccse halk imádkozását.

– Most már szálljatok fel, mert a végén még nélkületek megy el a vonat! – szólt Hermann figyelmeztetőn.

Ölelések és kézszorítások következtek, majd Hermann gyengéden meg is csókolta a feleségét.

– Gyere, Sonia! – kiáltott le Paul már a vonatról, miután Lottével felszálltak.

A forgalmista, kezében az indító tárcsával, már a peronon állt. Hermann segítette felszállni a feleségének. Sonia még egyszer integetett, aztán a vasutas becsukta mögötte a kocsiajtót, és felemelte a tárcsáját. A szerelvény pedig pöfögve elindult.

– A táskám! – sikította Sonia, miután az ablakhoz lépett.

A csíkos szíjakkal átkötött, barna bőrtáska ott maradt a peronon. Johann villámgyorsan kapcsolva felkapta, és együtt kezdett futni a mozgó vonattal.

– Fejeket behúzni! – kiáltotta, aztán meglendítette a táskát, és behajította a nyitott ablakon.

A szerelvény hosszú füttyszó után elhagyta a pályaudvart. Paul felhúzta az ablakot, Sonia pedig zsebkenődőt húzott ki a ruhája ujjából, hogy amíg senki sem látja, gyorsan megtörölje a szemét.

Szóval, ilyen az észak – gondolta Lotte a Hillmann, Bréma egyik legjobb szállodájának az ablakánál állva. A második emeletről a forgalmas utcára nézett le. Konflisok és autóbuszok végtelennek tűnő oszlopa szál-

lított utazókat a pályaudvarra, és onnan az Óvárosba. Előtte jobbra az egykori városfal megmaradt sáncai zöldelltek, mert szép parkot alakítottak ki belőlük. Előző nap elkísérték Soniát Bremerhavenbe, a hajójához. Hermann sajnos nem jött vele, így egyedül kellett a hosszú útra indulnia, és nem lehetett tudni, lesz-e Hermannnak még egyszer alkalma arra, hogy viszontláss a szigeteket és a felesége szüleit. Azt mondta, nem hagyhatja magára a Goldach-birtokot, noha Johanna felajánlotta, hogy mindent rendben tart. A birtokon ráadásul intéző is élt, de Hermann ez sem tántorította el a döntésétől. Sonia elárulta Lotténak, hogy a férje csak ürügyül használja a gazdaságot. Valójában a szívével vannak gondok, mint annak idején az édesapjának is, és ezért nem mer vállalkozni a hosszú útra. Sőt lehet, hogy a tengertől is fél, gondolta Lotte. A családban sokszor szóba került, hogy Hermann egykor még fiatalemberként, a Kanári-szigetektől Lisszabonba tartva kis híján hajótörést szenvedett.

Sonia olyan bizonytalanul tette egyik lábát a másik elé a hajóhídon, hogy Lotte már attól tartott, hogy a végén még a maradás mellett dönt. Mielőtt azonban végleg eltűnt volna a hajó gyomrában, még előhúzta a zsebkezdőjét, hogy bátortalanul integessen feléjük.

Lotte, még mindig az ablaknál állva, hirtelen egy meleg testet érzett hátulról hozzá simulni, és két kar fonódott a derekára.

– Mit csinálsz te itt? – kérdezte Paul, és a hangja olyan volt, mint Gregoré, amikor reggel álmosan jelent meg a reggelineél. – Még nagyon korán van, éjnek évadja – dűnnyögte, és közelebb húzta magához a feleségét.

Lotte csak most érezte meg, hogy a szobában hideg van, ő pedig mezítláb áll az ablaknál.

– Csukd be az ablakot! – suttogta Paul, aztán ölbe vette Lottét, és az ágyhoz vitte. – Fázhatsz, mint a kutya.

– Miért fáznak mindig a kutyák? – kérdezte Lotte.

– Csússz arrébb! – mondta Paul válasz helyett. A meleg kezével hamar felmelegítette a feleségét, még Lotte lábát is.

Amikor reggeli után átmentek az előcsarnokon, és egy libériás boy kinyitotta nekik a magas szárnyas ajtót, Lotte egy pillanatig a brémai társaság elegáns hölgyének érezte magát. *Badarság!* – gondolta azonnal. Ő egy müncheni kereskedő felesége és évek óta tapasztalt üzletasszony. A tanulóidejét a Diener utcai Dallmayrban töltötte. Amit ma tud, azt mind az anyósának köszönheti. Therese kiváló mester volt, kevésbé elnéző, inkább szigorú, legalábbis komoly. Mindig törekvő és előretekintő, még idős korában is. Lottét kezdettől fogva szerette, becsülte, és az együtt töltött évek alatt mindig jól megértették egymást.

– Elmerengtél? – kérdezte Paul, és belekarolt a feleségébe. – Ha még sokáig ácsorgunk itt, egy portás ki fog tessékelni minket. Elálljuk a bejáratot.

– Bocsánat! – mondta Lotte, és megrázta a vörös fürtjeit, amelyekbe már ősz szálak vegyültek, sőt a jobb füle fölött egy tincs már majdnem teljesen fehér volt, de Lotte csatokkal mindig gondosan elrejtette.

– Miről álmodoztál? Remélem, rólam – kacsintott rá Paul.

– Münchenre és az üzletünkre gondoltam. Hogy milyen régen vagyok már ott, és hogy megöregedtem.

– Ki, te? Ugyan, drága Lottém, emiatt ne aggódj! Te minden nappal csak szebb és bölcsebb leszel.

Legfőképpen őszebb – gondolta Lotte. Magán érezte Paul pillantását, és megpróbálta az ő szemével látni magát. A férje mindig csak arra koncentrált, amit szépek talál benne: a vékony derekára, a dús hajára, a gödröcskékre az arcán, amikor nevet. Szorosabbra kötötte magán a zöld gyapjúkabátja övét, és összehúzta a nyakán a rókaprém gallért, amely a vörös csillogásával nagyon jól illett a harangkalapja alól kilátszó haja színéhez. Belekarolt a férjébe, és a bokacsizmája sarka kopogott az aszfalton, amikor az Óvárosba indultak. Úgy döntöttek, nem szállnak taxiba, hogy minél többet lássanak ebből az északi városból. Városnézéshez egy nyitott autóban még túl hideg volt.

A brémai házak – Lotte benyomása szerint – inkább lefelé terjeszkedtek, mint széltében. Az utca felé keskenyek voltak, és a bejáratuk nem egy szintben volt a járdával, hanem egy kőlépcsőn lehetett elérni, míg az alagsor ablakai az utca feléig értek. Azon a lenti bejáraton jártak ki és be a szolgálók, a főlépcsőt csak az uraságék használhatták. Némelyik háznak erkélye volt, másoknak üveg szélfogója vagy télikertje. Azokban a házakban természetesen a Hanza város előkelő polgárai laktak.

Lotte már alig várta, hogy elmenjenek a kávépörkölőkbe, amiket meg akarnak nézni. Paul ötlete volt a pörkölő, hogy a Dallmayrban kiváló minőségű bab-

kávét áruljanak. Valamilyen újabb tartópillérre mindenképpen szüksége volt a cégnek, mert a nagy gazdasági válság az ő csemegeüzletüket is megrázta. Vajon tényleg jó ötlet a müncheni üzletük számára egy saját pörkölő, egy vagy több saját Dallmayr-keverék, különböző minőségekben, eltérő árakon? Lotte kétkedőbb volt, mint a férje. Ez jelentős befektetést jelentene, egyúttal nagy kockázatot. A Dallmayr vevőköre valóban vásárol majd müncheni kávét, vagy inkább továbbra is megmarad a Hanza-városok, Hamburg és Bréma nagy pörkölőinek megszokott termékeinél?

Lotte borzongva gondolt a gazdasági válság négy évvel ezelőtti kitörése utáni nehéz időkre. Nem volt annyira régen, és a következményeket még mindig érzik. Vajon itt, északon is olyan sok a munkanélküli, mint Münchenben? Paul a szálloda előcsarnokában meglátta a *Münchner Neueste Nachrichten* egyik számát, és felolvasta neki a legújabb adatokat: München hétszázezer lakosából minden hetedik szociális ellátásban részesül, és ez óriási kiadást jelent a városnak – munkanélküli segélyezésre, válságalapra, közellátottakra, tartósan ellátásra szorulóakra, szociális járadékosokra, akiknek a bevétele nem elég a megélhetéshez. Mindehhez még a hadirokkantak támogatása is hozzájön. Több mint százezer müncheni zsebében van támogatási kártya, hogy el tudják tartani magukat és a családjukat.

Rossz idők járnak egy csemegeboltra. A Dallmayrban ma egészen más a helyzet, mint Therese idejében volt. A háború elsöpörte a királyi udvart. Azok közül, akik valamivel többet engedhettek meg maguknak, mint a széles tömegek, az 1920-as évek végén a bankcsődök-

ben elvesztették a vagyonukat. Mint mindig, természetesen most is voltak nyertesek, ahhoz azonban, hogy sikeresek legyenek, nekik nagyobb vevőkörre lenne szükségük. Olyasmire kell építeniük, ami nem pusztán luxusáru, hanem megfizethető élvezeti cikk, ami megfelel a vásárlóik igényeinek, és további lehetséges fogyasztókat vonzhat az üzletbe. Paul úgy gondolta, a kávéval ez elérhető, és a számításaival végül Lottét is megtudta győzni.

A kétsége azonban nem oszlott el maradéktalanul. Ha megint rosszabb idők jönnek, előfordulhat, hogy a babkává a legtöbb ember számára mégis megfizethetetlen luxus lesz. Kereskedőként azonban nem engedhetik meg, hogy a rossz időktől való félelem irányítsa őket. Újba kezdeni mindig kockáztatást jelentett. Ez már Theresénél is így volt, ő pedig újra meg újra bátran belevágott valami újba. És nem őt igazolta mindig a siker?

Miután befordultak a Martini utcába, Paul gyorsan félrerántotta Lottét. A járdán négy micisapkás fiú száguldott végig görkorcsolyán.

– Miről álmodozol már megint, hogy nem hallottad meg a görkorcsolyák zörgését? – kérdezte Paul.

– Kávéről – válaszolta Lotte. – Szinte már érzem az illatát. Te is?

Paul hiába szaglászott, Lotte azonban biztos volt benne, hogy frissen pörkölt kávé érez a levegőben. Felnézett a szomszédos épület homlokzatára, mert mintha onnan jött volna az illat. A Martini utca 14. keskeny, háromemeletes ház volt magas oromzattal, amely to-

vábbi két emelet magasságig nyúlt fel. A bejárat fölött állt egy tábla:

ROSELIUS VÁLLALAT – GYARMATI ÁRUK ÉS KÁVÉ

– Akkor jó helyen vagyunk – állapította meg Paul, és felment a kapuhoz vezető két kőlépcsőn. – Gyere – nyújtotta a kezét Lotténak –, mielőtt még elszárgul mellettük a következő görkorcsolyás banda. – Itt majd nehogy adjon istennel köszönj a boltban! – figyelmeztette a feleségét. – Nem Bajorországban vagyunk.

– Éppen te emlékeztetsz erre? Jól tudod, hogy Wiesbadenben nőtem fel. A ti bajor adjon isten-köszönéseket meg kellett tanulnom, amikor Münchenbe költöztem, de közel harminc év után sem szoktam még igazán hozzá. Úgyhogy ne aggódj! Neked valószínűleg hamarabb kicsúszik a szádon, mint nekem – mondta Lotte széles mosollyal, és belépett az üzlet ajtaján.

– *Moin, Moin* – hangzott a pult felől az északnémet köszönés, és Lotte jó napot kívánt a fehér köpenyes úrnak és egy nála éppen vásárló idősebb hölgynek.

Az üzletben átható kávéillat volt, és ő a legszívesebben azonnal beköltözött volna ide, hogy mindig érezhesse. Sajnálta, hogy nincsenek ülőalkalmatosságok, amelyekre letelepedve kávézni lehetne.

– Fiete, kijönnél? – szólt hátra a pult mögött álló férfi. – Mivel szolgálhatunk? Egy csésze finom kávéval esetleg?

Lotte és Paul bólintott.

– Máris megyek! – szólt egy fiatal hang a hátsó helyiségből.

Amíg vártak, körbenéztek a boltban. A padlóját bar-na és világoszöld mintás csempe borította, a pult és a mennyezetig érő nyitott polcok sötét fából készültek. Üvegtetős vitrinekben aszalt gyümölcsöket állítottak ki: barackot, datolyát, szilvát, mazsolát, fügét és almakarikákat. Akár egy értékes lepkegyűjtemény, gondolta Lotte.

– Ön szerint ki lesz az új birodalmi kancellárunk, Kruse úr? – hallották a pultnál álló vásárló hölgy kérdését. – Az unokaöcsém úgy gondolja, hogy talán az a Hitler úr.

– Nem tudhatjuk, ki mellett dönt a birodalmi elnök – válaszolta a fehér köpenyes férfi. – Többséget valószínűleg egyik jelölt sem szerez. Szörnyű az a zűrzavar Berlinben.

– Állítólag ma bejelentik a döntést – mondta az idősebb hölgy. – Ha lenne a boltjukban újmódi rádiókészülék, talán már tudnánk, ki fogja mostantól vezetni a kormányunkat.

– *Moin*, Ahlers asszony!

Pompás kávéillatot hozva magával, a pörkölőt a bolt-tól elválasztó függöny mögül egy szőke fiatalember lépett elő. Égszínkék szeme volt, a haja oldalválasztékánál forgó, és kissé elálló füle. – Én is örülnék egy rádiónak a boltban – mondta –, de nem a politika miatt.

– Hanem miért? – kérdezte Kruse úr. – Babkávéról semmit sem tudhatsz meg a rádióból, más meg téged nem érdekel, Fiete.

A fiatal alkalmazott elvigyorodott.

– Hogy maga miket gondol rólam, főnök! Természetesen a zene miatt. Úgy hallottam, a rádióban nemcsak klasszikus zenét adnak, hanem szórakoztató zenét is közvetítenek a nappalikba. Azt én is szeretném.

– Te és a szórakoztató zene! – ellenkezett Kruse. – Éjjel-nappal csak a pörkölőgéped és a különleges kevérekeid fölött lógsz.

– Mit tehetek Önökért? – Fiete végre a várakozó vásárlókhoz fordult.

– Jó napot! A müncheni Dallmayr csemegeüzlettől vagyunk – mondta Paul. – Az tervezzük, hogy saját kávérezsleget nyitunk. Tudnának ebben tanácsod adni nekünk, Önök vagy talán maga Roselius úr?

– Roselius úr nagyon elfoglalt – felelte Kruse. – Ha nem a kávékísérleteivel a cégnél, akkor a műgyűjteményével. A főnök után azonban a legjobb szakértő itt áll Önök előtt a mi Fiete Wünschénk személyében. Még nem tanult ki teljesen, de már többet tud, mint mi együttvéve. Legalábbis a kávéról.

– A mi Ludwigunkra emlékeztet engem – suttogeta Paul, miközben követték Fietét.

– Arra a franciaországi csokoládémesterre? – kérdezte Lotte.

Paul bólintott.

– Tanoncként került hozzánk tizenévesként.

– Ő szeretett bele reménytelenül Balbinába, ugye?

– Milyen régen volt... – merengett el Paul. – Mégis úgy látom magam előtt Ludwigot, mintha tegnap lett volna. Nagyon hasonló volt ehhez a fiúhoz.

Fiete megmutatta nekik a műhelyét, ami leginkább vegyészeti laboratóriumra emlékeztetett. Tárlókban

különféle babkávék voltak, kisebbek, nagyobbak, bárzúdáltak és simábbak, világosok és sötétebbek. Fiete mindegyik tárlón feltüntette a kávé fajtáját és a származási országát: arabica, robusta, Brazília, Peru, Ecuador... Fiete pörkölőserpenyőkkel, lábosokkal és egy fűthető dobbal kísérletezett, melyet hajtókarral lehetett forgatni.

– Itt minden kézzel készül – jegyezte meg Paul. – Az ott mi? – Valamilyen kísérleti berendezésre mutatott, amelyben kis tálkákban különféle babkávék voltak.

– Az én különleges keverékeim. A legjobb fajtáim, ha úgy tetszik.

– És mit ajánlana nekünk kóstolásra?

– Mi ízlene a hölgynek? Lány vagy inkább erősebb pörkölés?

– Azt mondanám, lány, de telt aromájú.

– Akkor leginkább ezt az arabicakeveréket ajánlanám a mexikói felföldről. Nagyon harmonikus. Igazi női kávé – állapította meg Fiete.

– Valóban? És maga ezt honnan tudja? – kérdezte Lotte.

– Csak azt mondom, amit a hölgyektől hallok.

– A férfiak az erősebb ízeletet kedvelik?

– Az erősebb, teltebb aromákat.

– Mert ők nem olyan kifinomultak, mint a nők.

– Azt nem tudom. Még csak a kávékhoz értek valamelyest – mondta Fiete.

Halványan elpirult, sután elmosolyodott, és a bal arcán helyes gödröcske jelent meg. Ez a *fiú született gavallér* – gondolta Lotte. Ezzel a gödröcskével és

a szakértelmével villámgyorsan meghódíthatja a hölgy vásárlókat.

– Én csak a környékbeli vevőknek készítek keverékeket – folytatta. – Néhányan azért messzebről is jönnek a kedvenc keverékükért. Olyanok is vannak, akik előrendelnek nálam.

– Ó, szállítást is vállalnak? – kérdezte Lotte.

Fiete bólintott.

– Itt északon mindenhová, egészen Berlinig – válaszolta.

– Münchenben járt már? – érdeklődött tovább Lotte.

– Münchenben? Az egyáltalán Németországban van még? – kérdezte Fiete huncut kacsintással. A csibészséggel nagyon jól illene Münchenbe, vélte Lotte. – Valahol nagyon messze a tengertől és a nyers kávé importkikötőtől?

Paul félbeszakította a civódást:

– Jó hírű csemegebolt vagyunk Münchenben – mondta. – A tenger távol van tőlünk, de a beszállítói hálózatunk több nemzedék óta példásan bizonyít.

Fiete vizet tett fel, hogy főzzön a látogatóknak egy kannával az épp aktuális kedvenc arabica kávéjából.

– Azt szeretnék, hogy mi szállítsunk Önöknek? – kérdezte, miközben a víz átfolyt a szűrőn, és csábító illat töltötte meg a kávéműhelyt.

– Saját kávérezzleget szeretnénk létesíteni – válaszolta Paul egyenesen a fiúra nézve –, és olyan valakit keresünk, aki eljönne hozzánk, hogy segítsen nekünk ebben. Nos, árulja el, mi a legnagyobb kívánsága, Fiete? Szólíthatom így? – Fiete bólintott. – Biztosan van egy nagy

álma. – Mindenki álmodik valamiről, különösen amikor még olyan fiatal, mint maga.

Fiete válasz helyett csak úgy mosolygott, akár egy szfinx.

– Szóval, mi lenne az? – folytatta Paul. – Siker a hivatásban vagy a szerelemben, egy kis kertés ház?

– Ezen nem kell sokáig gondolkodnom, mert tudom – felelte Fiete.

– Elárulja? – kérdezte Lotte.

– Utazgatni szeretnék. Az a nagy álmom.

– És hová utazna? – kérdezett rá Paul.

– Mexikóba és Guatemalába, ahol a hegyvidéki kávébab terem. Vagy Etiópiába, a kávé és a kávékészítés őshazájába. Olvastam róla, és képeket is láttam az országról. Olyan, mint a bibliai paradicsom.

– Etiópia? – kérdezte Lotte. – Az hol van?

– Kelet-Afrika középső részén, a Vörös-tenger déli végénél.

– Az nagyon messze lehet – mondta Lotte –, és hosszú ideig tart oda az utazás.

Fiete bólintott.

– Tudom. Ezért is álom csupán.

– A kávészakértő, akinek a Dallmayrban létre kell hoznia a kávérezleget, biztosan sokat fog utazni – jegyezte meg Paul.

– Mennyit? – kérdezett rá Fiete egyenesen.

– Az első évben két hetet, aztán minden évben egy héttel többet. Össze is gyűjtheti a heteket. Tíz év alatt akár nyolc hét is összejöhet – vetette fel Paul.

Ezt nem beszélték meg előzetesen, de Lotte okos húzásnak találta arra, hogy megnyerjék maguknak ezt a fiatalembert.

– Nyolc hét..., az két teljes hónap – mondta Fiete rövid hallgatás után.

– Kellett hozzá némi idő, hogy ezt kiszámolja, de mi nem is könyvelőt keresünk, hanem kávészakértőt – tréfálkozott Lotte mosolyogva.

– Nézze meg egy térképen, hol fekszik München. Látni fogja, nincs olyan messze, mint Etiópia. Aztán holnap délelőtt tizenegy óráig keressen fel minket a Hillmann Hotelben, és mondja meg, hogy München szóba jöhet-e a maga számára. Ugye, tudja, hol van a Hillmann?

– Természetesen – válaszolta Fiete.

– Mi Randlkoferék vagyunk.

– Nem Dallmayrt mondtak?

– Az az üzletünk neve. Alois Dallmayr.

Paul adott egy névjegyet Fietének, s miután megitták a pompás kávéjukat, elköszöntek.

– Szerinted ráharap? – kérdezte Paul, amikor újra a Martini utcán sétáltak.

– Meglátjuk – felelte Lotte. – De te miért vagy biztos abban, hogy ő a megfelelő ember a számunkra? Mi a legnagyobb kívánsága? – utánozta a férjét a fejét ingatva. – Nem is tudtam, hogy ilyen finom érzésű úrhoz mentem feleségül.

Paul megszorította Lotte kezét.

– Azt, hogy finom érzésű vagyok, már tudhatod.

– Igaz. De miért éppen ez a Fiete? Egyáltalán nem ismerjük. Azért, mert téged erősen Ludwigrá emlékeztet?

– Egyszerűen valami azt súgja nekem, hogy ő számunkra a megfelelő ember.

– Egy ifjonc, aki még nem is tanult ki teljesen?

– Valóban tanonc még, de már rábízzák a babkávék kiválasztását, keverését, a pörkölését, és mindezt önállóan végzi. Még hozzá a híres Roselius cégnél. A fiú úgy mond saját kávékat kreál, és elég talpraesett is.

– Ráadásul a megjelenése is kellemes – tette hozzá Lotte. – Kérdés, hogy elköltözne-e távolra az otthonától.

– Ha valaki utazni akar, nem létezik számára túl nagy távolság. És kérdem én, mi München Kelet-Afrikához képest?

– Egy ugrás – válaszolta Lotte. – De mit kezdünk mi egy Fietével Bajorországban?

– Ha a Fiete, ahogy sejtem, a Friedrich beceneve, akkor Münchenben majd Fritz lesz belőle.

– És ha nem? – kérdezte Lotte.

– Akkor is.

Miközben Paul az egyik helyi újságot, a *Bremer Nachrichtent* olvasta, Lotte egy pohárka sherryt kortyolgatva a szálloda előcsarnokában jövő-menő vendégeket figyelte. Elsősorban a hölgyek öltözékeiből akart ötleteket meríteni. Bréma ugyan csak feleakkora, mint München, a női divat itt mégis elegánsabbnak, sőt nagyvárosiasabbnak tűnt Lotténak. A nők kalapjai általában nagyobbak és pompázatosabbak voltak, mint a Münchenben szokásos modellek, a szőrmék pedig

feltűnőbbek. Aki megengedhette magának, itt különleges, drága darabokat viselt anélkül, hogy tartott volna mások irigy pillantásaitól. Lotténak legalább is úgy tűnt. Okvetlenül el kell mennie az olyan hírneves brémai áruházakba, mint a C&A Brenninkmeyer a Brill téren vagy a Julius Bamberger.

Lotte feltűnés nélkül újra meg újra az üveg lengőajtóra nézett. Eljön vajon a fiatalember? Elcsábítja Paul ajánlata, vagy nem meri vállalni egy saját részleg létrehozásának a felelősségét? A beszélgetésük alapján ők úgy gondolták, hogy a kalandvágya fog győzedelmeskedni, de persze tévedhetnek is.

– Tudod, hogy tizenegykor indulnunk kell – mondta Paul anélkül, hogy felnézett volna az újságból. – A taxit már megrendelték nekünk.

Lotte természetesen nem felejtette el. A Weser partján fekvő faáru- és gyári kikötőhöz mennek, és végre meglátogatják a legendás gyárat, amelyben a híres HAG kávéét készítik. A céget Ludwig Roselius, a brémai kávébárók egyik óriása alapította. Tizenegy óráig pedig már csak öt perc van.

Tizenegykor Fiete még mindig nem adott hírt magáról. Már közel egy órája ültek a Hillmann előcsarnokában, és felváltva figyelték a bejáratot. Lotte látta Paulon, hogy a hangulata egyre rosszabb lesz. Biztosan azt találgatja, hogyan tévedhetett ekkorát. Fiete legalább valamilyen átlátszó indokkal nemet mondhatott volna az ajánlatra. Azon, hogy egyáltalán nem jelentkezik, Lotte is csodálkozott.

– Talán történt valami – mondta, és megitta az utolsó korty teát a leheletvékony falú porceláncsészéjéből.

– Ugyan már, mi történhetett volna tegnapról mára?
– csattant fel Paul – Üzenetet sem küldeni pedig rossz modorra vall. Ezt nem gondoltam volna a fiúról.

Ekkor bekapcsolták az előcsarnok sarkában elhelyezett rádiókészüléket, és felhangosították.

– Adolf Hitler birodalmi kancellár beszédét közvetítjük – jelentette be a bemondó.

– Pszt, pszt! – hangzott innen is, onnan is az előcsarnokban.

Szempillantás alatt csend lett, és mindenki visszatarotta a lélegzetét. Aztán megszólalt az r hangokat délnémetesen perdítve kiejtő hang. Lassan és az alkalomhoz illően megfontoltan szólt.

– Von Hindenburg tábornagy, a Birodalom elnöke azzal a megbízással nevezett ki minket, hogy egyetértésben teremtsük meg a nemzet számára az újbóli felemelkedés lehetőségét. Ezért ezennel a német néphez fordulunk, hogy velünk együtt írja alá a megbékélésnek ezt a paktumát.

Ez volt minden.

– És ez most mit jelent? – kérdezte Lotte.

Paul csak megrántotta a vállát. A szomszéd asztaltól feléjük fordult egy hanzainak tűnő, elegánsan öltözött úr.

– Megbékélésről beszél – mondta –, az SA különítménye azonban nem éppen a megbékélésről híres, hanem a gyűléstermekben rendezett csetepatéiról. Nem létezik, hogy ez ne okozzon nyugtalanságot a városban. Ha az SA provokálási céllal bevonul a munkásnegyedekbe, például a vörös Gröpingenbe, ahol a Weser Rt. kikötői munkásai laknak, akkor garantáltan kövek fognak repülni. – Az úr újra felvette a márványasztalkán

előtte fekvő újságot. – Maguk viszont biztosan nem Gröpelingenbe akarnak menni – mondta. – Mi a mai programjuk, ha megkérdezhetem?

– Találkozónk van Roselius úrral a Kaffee HAG telephelyén – válaszolta Lotte.

– Ó, személyesen a brémai Ludwig királlyal van találkozásuk?

– Ludwig királlyal? – kérdezte meghökkenve Lotte.

– Roselius úrnak Ludwig a keresztnéve, és ő a mi kávékirályunk. A vállalata a faárúkikötőben akkora, mint egy önálló városrész. Jártak már ott?

– A férjem igen, én még nem – válaszolta Lotte. – A bérkocsinknak most már valójában bármelyik pillanatban meg kellene érkeznie.

– Nem az az ott? – kérdezte a férfi, és egy sofőrre mutatott, aki a sapkáját a kezében forgatva láthatóan az utasait kereste.

Lotte jelzett neki.

– Gyere, Paul, és ne vágj már ilyen arcot! Biztosan van magyarázat arra, hogy Fiete nem küldött üzenetet. Délután még eljöhet.

Paul rosszkedvűen felállt, szólt a pincérnek, hogy a fogyasztásukat írja a szobaszámlájukhoz, aztán követték a taxisofőrt.

– Hogyan juthatott annak a Ludwig királynak eszébe, hogy feltalálja a koffeinmentes kávé? – kérdezte Lotte úton a kikötőbe, mert el akarta terelni Paul figyelmét.

– Úgy hírlik, és ő maga is azt mondta, hogy az apja az ötvenes évei végén járt, amikor meghalt szívinfarktus-

ban, valószínűleg azért, mert túl sok kávé-t ivott. Neki is sokat kellett kóstolnia a különböző fajtákat.

– De én azt olvastam, hogy a kávékóstolók kiköpi-
k az ízlelt mintákat.

– Hát, az idősebb Roselius ezek szerint nem köpte ki
– válaszolta Paul. – Vagy Ludwig Roselius a koffein-
mentes kávéhoz csak kitalált egy érdekes történetet,
amit mindenki meg tud jegyezni. A reklámhoz is nagyon
ért, majd meglátod. Tőle sokat tanulhatunk.

– Azt inkább ne kössük az orrára, hogy megpróbál-
tuk elcsábítani a tanoncát, igaz?

– Semmiképpen. Ráadásul a dolog amúgy is meg-
hiúsult.

Paul kinézett az ablakon. Még mindig csalódott volt.
Lotte odasimult hozzá, és csókot nyomott az arcára.

– Ne legyél már ilyen pesszimista! Lehet, hogy
Fietének csak valamilyen fontos dolog jött közbe.

A taxi megállt a gyár kapujánál. Lotte több utat látott
bent a telepen, bizonyára régebben épült magas tég-
laépületeket, többemeletes, színes homlokzatú mo-
dernebbeket és egy tornyot, amelyen a HAG cégnév
virított arany színű betűkből. Az egyik téglaházon
Lotte szintén aranyból vagy rézből a KABA feliratot
és a kakaópor csomagolásán is látható négy pálmafát
fedezte fel.

– Ne mondd, hogy a KABA is Roselius találmánya!

– Ő zseniális üzletember. Majd meglátod.